

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Fvlvii Androtii, Societatis Iesv, Piæ meditationes de
Passione & Morte D. N. Iesv Christi**

Androzzi, Fulvio

Coloniæ Agrippinæ, Anno MDCIII

Quantum obstricti simus Deo ob beneficium mortis & passionis D. N. Iesu
Christi. Capvt V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48634](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48634)

*Quantum obstricti simus Deo ob benefi-
cium mortis & passionis D. N.*

Iesu Christi.

CAPVT V.

Sicut nulla res est, quæ magis pertineat ad salutem nostram, quàm passio Christi, nec vllum beneficium, pro quo magis debeamus agere gratias Deo, vel de quo magis possimus gloriari, vel ex quo maiorem percipere possimus consolationem: Sic nihil est, de quo crebrius debeamus cogitare, audire, loqui, & recordari, quàm de hac sancta passione. Pro qua maiores debemus gratias Deo, quàm pro nostra Creatione, multis de causis.

Prima, nam si homo ideò maximè obligatus est Deo, quod de nihilo vno verbo ab eo sit creatus, multò magis eidem obligatus erit, quod cum per peccatum quodammodo sit factus minor nihilo, beneficio passionis sit quasi recreatus. Plus enim est benè reficere rem aliquam, quàm facere.

2. Quia Deus maiorem amorem erga hominem demonstrauit eum redimendo, quàm creando: nam antequam eum crearet, nihil fecerat, vnde mereretur non

B. 5.

Creatari

creari (sed postquam creatus peccauit, meruit suum primum esse perdere) Quare infinita fuit pietas, bonitas, benignitas & charitas Dei erga hominem, quod eum, qui dignus erat vt redigeretur in nihilum, morte proprii filij restituit & restaurauit.

3. Quia ad hoc dedit nobis Christum Deum & hominem: Vnde quo præstantior est omnibus creaturis, hac ratione Christi magis Deo obligati sumus, quâ ratione omnium creaturarum.

4. Quia Deus hominem liberauit infinitis malis, cum filium suum vnigenitum voluit demergi in hanc abyssum tormentorum, poenarum & malorum, & per mortem eius infinita bona comparauit. Quare homo infinito modo est obligatus Deo, ob causas sequentes.

1. Quia liberauit eum ab infinitis malis.

2. Quia ei comparauit infinita bona.

3. Quia medio incarnationis & passionis usus est.

4. Et multò magis ob amorem immensum, quo ad hoc faciendum est impulsus.

5. Propter desiderium, quo flagrauit etiam plura patiendi pro nobis. Hæc enim erat eius sitis.

6. Quia

DE PASS. DOMINI. 35

6. Quia in hoc Deus demonstravit, quantum maximum amorem potuit: Nam cum non posset pro suis peccatis satisfacere homo, si Deus non fieret homo; ipse pro homine voluit fieri homo, & potius mori pro homine, quàm ut periret homo. O stuporem admirandum.

7. Quia homo seipsum & quicquid potest, debet offerre Deo, tum quia ab eo creatus, tum quia morte & passione Christi ab eo redemptus est. Verùm cum nihil possit offerre, nisi adiuuante Christo, & quamuis se offerat millies Deo, parum det; idcirco ut habeat homo, quod possit pro omnibus diuinis beneficijs dare & retribuere Deo, Christus ipse, cum moriendo in cruce se tradidit patri, tradidit etiam se homini, ut ab homine posset cum meritis & amore suo infinito tanquam hostia pro peccato, & tanquam oblatio pro beneficijs Deo offerri. Et sic homo potest patri cœlesti offerre infinitum precium meritorum Christi & ipsum Christum.

8. Quia beneficia creationis, conseruationis, & id genus alia omnia, nihil proficiunt, sine beneficio redemptionis. Quare quando quis in Sacramentis gratiam Dei accipit, dum facit, dicit vel cogitat aliquid boni, meminerit id totum morte & passione Christi esse comparatum.

PUNCTA QVAEDAM PRÆ-
cipuè de passione Christi per-
pendenda..

Primum considerandi sunt acerbis-
simi dolores, vt condoleamus ei ex
corde.

2. Grauitas nostrorum peccatorum, vt
ea magno odio prosequamur.

3. Magnitudo beneficij, vt magnam re-
feramus gratiam.

4. Excellentia diuinę bonitatis, vt eam
amemus ex corde.

5. Multitudo virtutum Christi, vt eas
imitemur.

6. Conuenientia huius mysterij ad ad-
mirandam diuinam sapientiam, & ad
confirmandos nos in fide.

De magnitudine dolorum.

Sciendum est, vt habet S. Thomas,
exceptis cruciatibus Purgatorij & in-
ferni, dolores Christi fuisse omni-
um, qui in hoc mundo aut tolerati sunt,
aut vnquam tolerabuntur, maximos.

1. Ob magnitudinem Charitatis; quo
enim erat ardentior, hoc maiorem in pa-
tiendo creabat dolorem.

Quia

2. Quia fuerunt puri dolores, omnis consolationis expertes.
3. Ob teneritudinem corporis miraculosè compacti, quod multo perfectius, delicatius, & sensibilius erat omnibus hominum corporibus.
4. Ex præsentia & compassione matris, quæ augebat dolorem.
5. Ob genus mortis acerbissimæ, & ob circumstantias eiusdem; de quibus infra.
6. Quia passus est in corpore, fama, honore, facultatibus (vt cum staret nudus) & amicis, qui eum reliquerunt & negarunt.

*Passus est Christus in omnibus
membris.*

NAm caput fuit coronatum spinis.
Oculi cooperti lachrymis & sanguine.

Facies plena sputis.

Aures obrutæ iniurijs.

Lingua potata felle & aceto.

E sacra barba euulsi pili.

Manus transfixæ clavis.

Latus apertum lancea.

Humeri lacerati flagellis.

Pedes transfossi duris clavis.

B 7 To

Totum corpus vulneratum, distractum, dilaniatum.

2. Propter multitudinem calamitatum, quæ in ipsam passionem incurrunt. Fuit enim captus, ligatus, accusatus, illus, consputus, colaphizatus; flagellatus, spinis coronatus, percussus arundine, facie velatus, nudatus vestibus, maledictis impetitus, cruce oneratus, ductus & reductus ab vno tribunali ad aliud, instar publici latronis. Tandem affixus cruci mortuus est.

• *Quid ex his doloribus discere debeamus.*

1. Quàm turpè & sceleratum sit peccatum, quandoquidem tanta ad illud expiandum passus est Christus. Quomodo autem poterat Deus maius signum odij sui in peccatum ostendere, quàm quod occidit proprium filium, ut occidat peccatum?
2. Quàm graves sint poenæ inferni quandoquidem, ut liberaremur ab illis, Christus voluit subire infernum quendam dolorum & poenarum.
3. Quantum sit beneficium gratiæ & gloriæ, cum tantum meritum necessarium fuerit ad eam obtinendam.

Di.

4. Dignitatem hominis, & animæ valorem, cum Deus tantum pretium exolverit pro illa.

5. Quàm bonus, pius & suavis sit Deus.

IN PASSIONE CHRISTI
maximè elucere Dei charitatem, bonitatem, misericordiam & iustitiam.

AD bonitatem amicitiae pertinet, communicare & dare seipsum amico. Sed quæ maior bonitas reperitur, quàm Dei, qui factus est vnum, idemq; cum homine, & tanta passus est pro homine?

Ad amorem pertinet, benefacere amato: Sed quis amor maior esse potest, quàm Dei, qui ut hominem faceret omnium bonorum suorum participem mortuus est pro homine?

Ad misericordiam pertinet in se recipere aliorum miseras. Sed quàm maiorem miseriam potuit suscipere Christus, quàm moriendo cum tanto dolore & confusione pro nostris peccatis?

Ad iustitiam spectat punire peccata:

at

at quæ maior potuit esse punitio, quàm
Dei, qui puniuit peccatum in proprio fi-
lio?

*Meditationes passionis omni genere virtu-
tum repleti.*

Q Vis non fiat humilis, dum videt
filium Dei postpositum Barna-
bæ & in medio latronum crucifi-
xum?

Quis non sit patiens, dum videt inui-
ctam patientiam Christi, tantas illusio-
nes, tantas poenas & cruciatus?

Quis non sit obediens, dum videt
Christum obedire vsque ad mortem?

Quis velit frui delitijs, dum videt Chri-
stum in tantis tormentis?

Quis non contemnet diuitias, aliasq;
res mundi, dum videt Christum in cru-
ce?

Quis non perseuerabit in bono, dum
videt Christum perseuerantem in crucia-
tibus & tormentis vsque ad mortem?

Quis non ignoscat inimicis, dum vi-
det Christum ignoscere suis crucifixori-
bus, qui illum spoliabant vestibus, fama,
vita, & orare insuper pro illis?

Agamus ergo immensas gratias Do-
mino Deo pro tanto beneficio, & pro
eo, quod in illo se nobis dedit, & pro eo,
quod

DE PASS DOMINI. 41

quod tanto precio redemit, & multo plus pro eo, quod tantopere nos amavit. Plus enim amavit, quam toleravit, & si opus esset, plura toleraret. Serio ergo incumbamus crebræ meditationi Passionis, tollendo impedimenta eumque fructum colligendo ad Dei gloriam, quem debemus.

De partibus meditationis.

CAPVT VI.

Vatuor sunt partes meditationis.

Q Præparatio, Repræsentatio, Consideratio, & Oratio.

Præparatio est brevis eleuatio mentis ad Deum præsentem, qua inuocamus diuinum auxilium, ad bene orandum. Deinde cogita aliquantulum, quid fis acturus, rem videlicet huius mundi maximam. Accedis enim ad orandum Deum propter infinitam eius Maiestatem & gloriam, ad agendas ei gratias propter opera eius admiranda creationis, redemptionis & iustificationis, ad orandum pro necessitatibus nostris & Ecclesiæ sanctæ Quid hac re potest esse magis iustum, dignum & necessarium?

Repræsentatio non est aliud, quam sic imaginari mysterium, ac si videremus
tunc